

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

4 Eademne sit vtriusque iustitiæ forma, necne.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

commutativam hæc actio pertinet, sed ad virtutem liberalitatis, quoniam nulla illic subest ratio debiti. Commutationum ergo diuisio quæ sponte fiunt, sic ingenere habet. Aut enim est mutatio, pura vbi quis rei vsum gratia alteri concedit cum pacto recuperandi rem, nam si præter rem aliquid pro vfu recipiat, tunc in his quæ vfu consumuntur, vt pecunia, frumento, & similibus, vsura est, ad rapinam pertinens in his autem quæ vfu non consumuntur, locatio aut conductio. Si autem quis rem suam tradit non ad alterius vsum, sed vt ipsam rursus recipiat, tunc id si fiat conseruationis gratia depositum est, si autem vt alterum tuti reddat, vt tunc aut impignoratio est aut fideiussio. Dum autem quis rem suam in alterius dominium transfert, nõ animo eam rursus recipiendi, sed eius tantum pretium, tunc est venditio. His ergo præcisus probatur. secunda conclusio. Spes virtutum, vt dictum est distinguuntur per obiectorum rationes & formas, ratio autem debiti, quod obiectum est iustitiæ commutatiuæ, eadem in his omnibus materijs existit, ergo vnica est species iustitiæ ad omnes patens. Probatur Minor, quoniam iustitia commutatiua tantum hoc respicit in radice debiti, quod res sublata propria fuerit possessio domini hoc enim differt a distributiua. Quod autem res illa iuste vel iniuria, per fas aut per nefas fuerit sublata, nihil ad ipsam. Etenim quantum ad restitutionem spectat, ad eadem æqualitatem fieri debet. Et per hoc patet secundi argumenti solutio. Negatur enim antecedens. Neq. Arist. ait voluntarium, & inuoluntarium in commutationibus duas discernere species iustitiæ, sed duas partes. Nam etsi illæ differentie duas species distinguant in genere morum respectu voluntatis, eo quod inde nascitur distinctio inter iniuriam & iustitiam, tamen ratio iustitiæ commutatiuæ minime in illam diuersitatem fertur.

ARTICVLVS III.

Vtrum eadem sit vtriusque iustitiæ forma.

Sperest denique, vt quarto loco exploramus, an forma iustitiæ perinde

ac remota materia, eadem sit in vtraque virtute? Id quod potissimum in gratiam Arist. interrogamus, quippe qui s. Ethic. cap. 5. disputat an iustitiæ forma sit quædã repassio? Et arguitur a parte affirmatiua ex finali iudicio, vnde maxime fumenda est regula. Illic enim (vt ait Paul) debet vnusquisque recipere prout gessit in corpore & Christus Matth. 7. in quo iudicio iudicaueritis, iudicabimini, & in qua mensura mensi fueritis remetietur vobis. Quibus verbis colligitur vnumquodque repassione plectendum, secundum quantitatem actionum quibus præce egit. Itẽ arguitur secundo loco. In vtraque iustitia attenditur repensio quædam scilicet in distributiua præmiij ad meritum & dignitatem personæ, & in commutatiua rei ad rem, siue in iuria aliqua intercesserit siue nulla, vt in superioribus dicebamus. Idem autem esse videtur repassio quod repensio siue boni siue mali, pro eo, quod quisque accepit, seu vi abstulerit, seu domini voluntate. Constat ergo cuiusque forma iustitiæ in repensione, vel quod munus Latine dicitur, in contrapassiones Contrarius est Arist. cod. 5. Ethic. contra Rhadamantum, asserens quodlibet iustum in simplici repensione consistere.

Vt responsio questionis huius lucidius instituat, præmeditanda cum S. Thom. est nominis significatio repassionis, seu vt ipse ait, contrapassionis. Primæ enim huius verbi significatio ad id tantum accommodatur, quod quis contra suam voluntatem patitur pari enim violentiam sonas, est autem violentum, secundum Arist. Ethic. 3. cui passum non confert vim. Ob idque in moribus iniuriam significat, quam quis iniurijs accipit. Quapropter repensio idem est, quod tenendum pari, quantum quis vi aut fraude alteri iniuriam sine fiat in persona, quod maxime proprium est, siue in rebus, quod suam etiã propter inuoluntarium proprietatem habet. Id quod antiqua lege vtroque modo iustum erat, secundum illud Exod. 21. Reddet animam pro anima, oculum pro oculo. &c. Et cap. sequenti Si quis furatus fuerit bouem aut ouem, & occiderit vel vendiderit, quinque boues pro vno boue restituet, & quatuor oues pro vna oue, repassio ergo furis non erat reddere simpliciter, nam hoc simplex restitutio postulat.

Probatio
conclusionis.

Ad secundum
argumentum.

labat, sed vt pro iniuria poenam lueret. De hac autem propria significatione, nomen ad spontaneas commutationes decidit, in quibus nomen passio non seruat: uam iustam significationem, sed est abusus quidam, disputationis tamen gratia vsu receptus.

Conclu. His leuiter præhabitis, Aristot. vnica respōdet conclusionē, quia negat iniustitiam vniuersam sub repassiois forma seruari. At vero explicatus tribus conclusionibus fiet quæstionis satis. Prima in distributua iustitia nulla est repassiois forma, quoniam (vt dictum est) non habetur illic ratio, vt

Altera conclu. cuius quantum contulit recipiat, aut quantum iniurie intulit, luet: nam etsi ciues nihil in rem publicam contulissent, præterquam quod vni sint prohi, confertur singulis secundum proportionem suorum metuorum (vt expositum est) nulla pensata qualitate inter rem & rem. Secunda con-

Secunda conclu. Neque commutativa iustitia fieret semper iusta repassio, vbi id præcisè perpetretur reus quod auctor ab illo perpeffus fuerat, potest nihilominus vtriusque æstimata qualitate fieri iusta. Conclusio est Aristot. vbi sententiam Rhadamanthi corrigic: Aiebat enim ille.

Si qua fecerit, hac etiam patietur & ipse, Iudicium fuerit perrectū atq; exitus æquus. Redarguit eum tamen Aristot. quod si quis magistratum gerens, percussit quempiam, aut si rex etiam contra iustitiam ciuem vulnerauerit, non est rationi consentaneum, ut idem ipse vulnus accipiat. Et conuersim vbi ptiuatus homo temerarias manus in regem conijceret, non satis supplicij solueret, si par illi plaga infligeretur: sed qui regi, vbi magna, manum amputaret, capite plectendus esset, & si quem ipse capite truncaret, non ideo corporis deberet ullo mutilari membro, non ergo iustum commutativæ iustitiæ in eiusdem recompensatione consistit. At vero forsitan Rhadamanthus non iret huic æquitati inficias. Enim vero res ipsa quæ auferitur, qualitate personæ augmentum suscipit, aut decrementum. Et etiam vt atrocior iniuria est, quæ principi irrogatur, ita leuior est coram hominibus, quam ipse infert. Quapropter cum iustum in æqualitate consistat, augeri debet supplicium in percussente principem, in ipso autem principe poenā diminui. Neque in iniuriis tantum corporalibus res sic habere debet, verum & in exte-

rioribus rebus. Qui enim vi alteri in suis rebus incommodauit, non facit satis idem simpliciter reddendo, ac si per eiusdem domini voluntatem res suscepisset eandem: sed lege insuper in ipsum agendum est pro iniuria, quemadmodum fit in fure. Tertia conclusio: In commutationibus voluntarijs (eo modo quo illic repassiois vtimur nomine) non seruabitur iustum, si quis conferens rem suam, aut suum proprium officium, recipiat ab altero id simpliciter, quod ipse habet, vel quod sua arte præstare potest. Conclusio etiam est Aristot. nam fieri potest, ut res diuersorum ciuium & artificum non sint æqualis pretij. Exempli gratia: Sutor indiget domo quam alius sibi artifex ædificat: non satis est pro ædiū fabrica, vs reddat vnum duove calceorum paria, sed debet tot illi accumulare quantitatē domus fabrica. Pari modo: indiget vnus agricola, qui frumento abundat, vino, vel oleo alterius, non semper vsu venit vt modius frumenti eiusdem sit æstimationis cum modio vini, debent ergo illa quæ vilioris sunt æstimationis, per multiplicationem adequari rei, quæ præstabilior est. Atque hac ratione poterit iustum in repassione consistere alias inuicem. Ex his ergo inquit Aristot. orta est numerorum necessitas. Est enim munus, seu numisma, quasi id quod lex & norma, *νόμος* enim Græcè idem est quod regula & lex: Duo ergo sunt numismatis vltus, prior vt sit mensura, res omnes adequans. Non poterat fabrica vnus domus adamussim calceis, vel caligis, vel alijs officijs æstimari, vendit ergo tot calceos sutor ut pecuniam conficiat, qua possit domum coemere. Præterea, iste qui modo rebus alterius non indiget forsitan indiget alijs, vel egebit ei eisdem futuro tempore, vel in alio loco, numus ergo illi est pro vade, qui eiusdē iubet. Nam vbicumque & quando- cunque talem exhibueris numum, res habebis indigentē tuæ ac commodam. Quapropter & moneta dicitur quasi monio-

Tertia conclu. In commutationibus voluntarijs (eo modo quo illic repassiois vtimur nomine) non seruabitur iustum, si quis conferens rem suam, aut suum proprium officium, recipiat ab altero id simpliciter, quod ipse habet, vel quod sua arte præstare potest. Conclusio etiam est Aristot. nam fieri potest, ut res diuersorum ciuium & artificum non sint æqualis pretij. Exempli gratia: Sutor indiget domo quam alius sibi artifex ædificat: non satis est pro ædiū fabrica, vs reddat vnum duove calceorum paria, sed debet tot illi accumulare quantitatē domus fabrica. Pari modo: indiget vnus agricola, qui frumento abundat, vino, vel oleo alterius, non semper vsu venit vt modius frumenti eiusdem sit æstimationis cum modio vini, debent ergo illa quæ vilioris sunt æstimationis, per multiplicationem adequari rei, quæ præstabilior est. Atque hac ratione poterit iustum in repassione consistere alias inuicem. Ex his ergo inquit Aristot. orta est numerorum necessitas. Est enim munus, seu numisma, quasi id quod lex & norma, *νόμος* enim Græcè idem est quod regula & lex: Duo ergo sunt numismatis vltus, prior vt sit mensura, res omnes adequans. Non poterat fabrica vnus domus adamussim calceis, vel caligis, vel alijs officijs æstimari, vendit ergo tot calceos sutor ut pecuniam conficiat, qua possit domum coemere. Præterea, iste qui modo rebus alterius non indiget forsitan indiget alijs, vel egebit ei eisdem futuro tempore, vel in alio loco, numus ergo illi est pro vade, qui eiusdē iubet. Nam vbicumque & quando- cunque talem exhibueris numum, res habebis indigentē tuæ ac commodam. Quapropter & moneta dicitur quasi monio-

Officij conclu. Nam fieri potest, ut res diuersorum ciuium & artificum non sint æqualis pretij. Exempli gratia: Sutor indiget domo quam alius sibi artifex ædificat: non satis est pro ædiū fabrica, vs reddat vnum duove calceorum paria, sed debet tot illi accumulare quantitatē domus fabrica. Pari modo: indiget vnus agricola, qui frumento abundat, vino, vel oleo alterius, non semper vsu venit vt modius frumenti eiusdem sit æstimationis cum modio vini, debent ergo illa quæ vilioris sunt æstimationis, per multiplicationem adequari rei, quæ præstabilior est. Atque hac ratione poterit iustum in repassione consistere alias inuicem. Ex his ergo inquit Aristot. orta est numerorum necessitas. Est enim munus, seu numisma, quasi id quod lex & norma, *νόμος* enim Græcè idem est quod regula & lex: Duo ergo sunt numismatis vltus, prior vt sit mensura, res omnes adequans. Non poterat fabrica vnus domus adamussim calceis, vel caligis, vel alijs officijs æstimari, vendit ergo tot calceos sutor ut pecuniam conficiat, qua possit domum coemere. Præterea, iste qui modo rebus alterius non indiget forsitan indiget alijs, vel egebit ei eisdem futuro tempore, vel in alio loco, numus ergo illi est pro vade, qui eiusdē iubet. Nam vbicumque & quando- cunque talem exhibueris numum, res habebis indigentē tuæ ac commodam. Quapropter & moneta dicitur quasi monio-

Numis ma um origo. Est enim munus, seu numisma, quasi id quod lex & norma, *νόμος* enim Græcè idem est quod regula & lex: Duo ergo sunt numismatis vltus, prior vt sit mensura, res omnes adequans. Non poterat fabrica vnus domus adamussim calceis, vel caligis, vel alijs officijs æstimari, vendit ergo tot calceos sutor ut pecuniam conficiat, qua possit domum coemere. Præterea, iste qui modo rebus alterius non indiget forsitan indiget alijs, vel egebit ei eisdem futuro tempore, vel in alio loco, numus ergo illi est pro vade, qui eiusdē iubet. Nam vbicumque & quando- cunque talem exhibueris numum, res habebis indigentē tuæ ac commodam. Quapropter & moneta dicitur quasi monio-

Duplex pecunie vltus. Duo ergo sunt numismatis vltus, prior vt sit mensura, res omnes adequans. Non poterat fabrica vnus domus adamussim calceis, vel caligis, vel alijs officijs æstimari, vendit ergo tot calceos sutor ut pecuniam conficiat, qua possit domum coemere. Præterea, iste qui modo rebus alterius non indiget forsitan indiget alijs, vel egebit ei eisdem futuro tempore, vel in alio loco, numus ergo illi est pro vade, qui eiusdē iubet. Nam vbicumque & quando- cunque talem exhibueris numum, res habebis indigentē tuæ ac commodam. Quapropter & moneta dicitur quasi monio-

Vnde dictus moneta. Quapropter & moneta dicitur quasi monio- ria lex & pecunia a pecude, quam Romani auctore Plinio lib. 33. pecudum nota si gnarunt, eo quod pecunie (vt ait Sapiens) omnia obediunt, & in mundi primordijs mobilia bona, & commutabilia plurimum pecus & pecora, armenta que erant. Ex his rursus consequitur numi ualorem (vt eodem loco Philolophus ait) non profus

que
iam
nico.
ræ dā
tina
enda
ebet
cor-
dicio
men-
Qui-
epaf
rem
itur
ndi
outi-
per-
te in
in su
Te vi
u vi
fistio
in
eod.
rens
cō
dus
om.
u vi
min
a ac-
m
iam
Ari-
im.
cat,
r re-
uan
sue
um
per
ld
m
ddet
ocur-
tus
vel
noue
ne,
sim-
stia-
t.

Tertia
concl.

Officij
conclu.

Numis
ma um
origo.
Duplex
pecunie
vltus.

Vnde di-
ctus mo-
neta.

NOTO
HUTTE
GIGIUS
DIE
13

ex natura rei a stimandum esse, sine vide- licet, aes, argentum, an aurum, sed statuo & signo reipublicae, aut principis qui suam in tali nummo sculpsit auctoritatem tanquam fideiusso- rum pro omnibus. Vnde ne- sitatis tempore in quacun- que materia, etiã vilissima, vt in ferro, & corio, cudi potest, aut sculpi tamen pro regionis natura & fa- cultate metallum illud diligendum huic muneri est, quod solidius sit & quadam vi- gens perpetuitate. Hac enim ratione Plinius libro eodem se lectum esse aurum as- ferit inter metalla, non quidem ratione co- loris, qui in argento, inquit, clarior est, ma- gisque diei similis, neque ratione ponde- ris, aut materiae facilitate, cum cedat per- vitrumque plumbo, sed quia rerum vni- niligne deperit, tunc etiam in incendijs ro- gisque durante materia. Hoc ille. Etenim cum ignis rerum omnium maxime actiuo- rum edax uoraxque sit, eo praesentius est aurum quo ab hoc periculo tutius est. Fit etiam consequens (quod Aristot. illic pru- denter adnotauit) vt quamuis vlla ingru- te necessitate augetur minuique possit nu- morum astimatio, id tamen impendio quam rarissime fieri fas sit. Quin vero hac ratione debet pecunia legis naturam imi- tari, vt sua a semper firmaque sit. Enimue- ro cum per numum (vt diximus) republi- ca & princeps eiusdem fidei iubeat, non pa- rum deturitur eiusdem principis ac repu- blicae fides, quum ciues huiusmodi submu- rationibus abique ingenti necessitati de- fraudantur.

Plinius.

Aristot.

Numo- rum esti- matio ad re- diu legis- fixa & fir- ma esse- debet.

Ad pri- mi arg- S. Tho.

Obie- ctio Ca- ietan ad- uerfus S. Tho.

Solutio Caieta- ni.

Ad primum igitur argumentum, quod de finali iudicio factum est, respondet S. Thom. arg. 4. q. 6. futurum esse secundum rationem commutativae iustitiae, prout sci- licet recompensat praemia meriti, & suppli- cia peccati. Caietanus autem obijciens ar- gumentum ad hominem, videlicet qui 1. par. quaest. 2. art. 1. & 4. sent. dist. 46. art. 1. negat in Deo iustitiam commutativam, respondet tam punitionem, quam remu- nerationem illic fieri secundum iustitiam distributivam, nam (vt legitur de Iuda, Act. 1.) vnusquisque illic mittentur in suum locum. Habet autem, inquit, & formam quandam commutativae iustitiae pro quan- to res pro re datur, puta, praemium pro me- rito, & poena pro offensa. Verum tamen no- idem ego, nisi fallor, arbitror sentiendum, neque secundum S. Tho. neque secundum

veritatem de remuneratione bonorum, & de malorum vltione. Collatio namq. pra- miorum proculdubio iustitiae distributivae functio est tamen, ut art. 2. dicebamus, hec illic cõspiciatur ratio commutativae, quod cum diuina bona infinita sint, ita redda- tur omnibus secundum proportionem me- ritorum geometricam, vt adaequetur quo- que ad vnguem praemium merito, quod in republica humana, vbi curia non nun- quam sunt bona, obseruari semper nequit. At vero non idem est de iustitia vindicati- ua in delinquentes. Talis enim iustitia neu- tiquam ad distributivam pertinet. Id quod expresse affirmat S. Thom. 2. 2. q. 108. art. 2. elicitur enim v. ndicta a iustitia commuta- tiva, imperatur autem a legali, vt art. 1. hu- ius quaestiois nos supra adnotauimus. Nã punio, non est sicut bonorum distribu- tio. Distributiva namque iustitia non at- tendit quid ciues, contulerint vt rependa- tur eis, sed quid in se quisque mereatur, pu- nitio vero per se respicit quam quisque ini- iuriam irrogauerit vt pari plectat sup- plicio. Quare non primum attendit ad deli- ctorum proportionem, sed ad cuiusq. qua- titatem, quod minus est commutativae iu- stitiae, ex cõsequenti autem se iuratur in sup- plicis eadem proportio quae erat in crimi- nibus. Itaque vindictio (vt loco citato ait S. Tho.) respondet, non distributioni bono- rum, sed collationi beneficiorum pro iuste- ptis seruitijs, quae actio pariter est iustitiae commutativae, imperatur tamen a legali. Quapropter diuersa est ratio remuneratio- nis & punitionis, illa namque per se seruat proportionem geometricam inter propor- tionem meritorum & alteram praemio- rum. Sed ex cõsequenti, vbi est bonorum co- pia, quemadmodum in Deo, custodiunt aequalitas rei ad rem, scilicet praemij ad meritum, punitionem autem e diuerso prius vbi qua respicit aequalitatem supplicij ad delictum ex cõsequenti autem seruat pro- portionem habitudinem geometricam. Atque huic consonat quod ait Paulus. In reliquo reposita est mihi corona iustitiae, quam reddet mihi in illa die iustus iudex scilicet per iustitiam legalem quae cõ sit ge- neralis virtus imperat caeteris, atque ad o- rã cõmutativae iustitiae, quã distributivae. At vero probet denegat S. Tho. iustitiam cõmutativam esse proprie in Deo, pensata eius formali rãone: idcirco q. nihil ipse a nobis

nobis accepit, quod illi accreſcat. Nā quis prior, inquit Ioannes dedit illi, & retribuere ei? neq; nos quidem ab ipſo qui immutabilis eſt, proprie adimere poſſumus. Sed ſi bonis ſumus, nobiſiſi inq; rem noſtram, boni ſumus ad gloriam Dei. Ad ſecundum autem arg. ſatis perſpicue per cōcluſiones reſponſum eſt. Prima enim declarauit quemadmodum in iuſtitia diſtributiua nulla eſt reſaſſio propterea q̄ nulla illic habetur conſideratio cuius, an quidquam praſtiterit aut egerit, cuius aequale recipiat reſaſſionis figura, modo iam expoſito.

QVÆSTIO VI.

DE ACCEPTIONE perſonarum.

S. Thom. 2. 2. quæſt. 63.

ARTICVLVS I.

Virum perſonarum acceptio iuſtitie diſtributiua contraria, crimen genere ſuo ſit mortale.

REST diuifionem iuſtitie in diſtributiua & commutatiua, reſtus ordo poſcit, vt de iuſtitia prius, quæ diſtributiua aduerſatur diſputemus. Nam iuſtitia diſtributiua vt pote que in principe poſſiſſimum p̄minet, qua bona communia ſingulis ciuibus adiudicant, praſtantior eſt quam commutatiua. Qua propter ab ordine D. Thom. digreſſi ſumus. Habebit autem quomodo articulos ſeptem. Primus ac præcipuus eſt de hac iuſtitia, quam acceptiōnem perſonarum appellant, ſit ne genere ſuo mortale crimē. Et primum omnium vt a diuina lege, que ſons noſtrarum, eſt, & exemplar, exordiamur. Deus in gratia & gloria diſpenſandis videtur perſonas reſpicere, nam perſonarū reſpectus tunc accidit, dum nullus meritum habetur. Deus autem neminem ob noſtra merita in gratiam ſuam recipit, vt Pelagii impietas cogitauit: Vnde Mar. 24. Duo erunt in lecto & unus aſſumetur, & alius relinquetur. Ergo neque inter homines vitium eſt perſonas reſpicere. Secundo

arguitur. Paupercula que duo minura in gazophylacium conuulit, ideo cæteris, ampliora mittentibus, ore Chriſti prælata eſt, quod indiga erat, & qui publicum magiſtrum gerēs præcipue ſpiritualem, idem admittit crimen quod populares, ac iori erit ſupplicio dignus ob ſuam ipſius dignitatem. Perſonarum ergo acceptio non eſt ceu iniqua vituperanda. Contraria eſt Dei ſentētia Deut. 10. de ſcipſo Deus magnus fortis, & terribilis &c. qui perſonas non accipit neque munera & Paulus ad Rom. 2. Non eſt acceptio perſonarum apud Deum. Vnde & Deus ipſe (vt eodem libro Deut. cap. 1. patet) idem cautum etiam eſſe voluit hominibus, dicens. Nulla erit diſtanti perſonarum. Itaque audie is paruum ſicut magnum, neque accipietis cuiuſquā perſonam.

Nomen hoc, perſonarum acceptio, tamen ſi Cicero & præſcorum Latini non ſita vſu frequens, eſt iam nihilominus apud factorum interpres Latinitate donatum. Neque vero a Græca compoſitione abhorret, eſt enim Græcè *προσωποληψία*, a *προσω*, ſeu *πρῶτον*, quod eſt accipio. Vnde ad Gala. 2. Deus perſonam hominis non accipit ubi idem eſt verbum Græcū. Quamuis cum idem quoque poſſeat, præſerim in compoſitione, quod reſpecto, optime dicitur perſonarum reſpectus, vt perſona pro facie accipiat. Eſt ergo decora metaphora, dum iudex in hibetur faciem perſonarum in iudicio ſpectare, vt per Pau. ad Rom. 2. adnotauimus, nempe ne vela genere, ſexu, ætate, aliſiue id genus qualitatibus ſuum ſinat animum affici in iudicio. Eodemque alludit illud Leuit. 19. Non conſideres perſonam pauperis, neque honores vultum potentis. Et de Areopagitis refert in Hermotimo Luciano, ideo noctu & in tenebris iudicare fuiſſe ſolitos, ne ad dicentes reſpicere poſſent, ſed ad ea quæ dicerentur. Et Sociati ad aequitatis cumulum apponitur quæd neque vxorem, neque liberos in iudicium voluit adducere ad excitandam iudicium commiferationem. Et Ariſt. Rhet. illā Oratoriæ partem quæ ad commouendos affectus expoſita eſt, condemnat, Areopagum Athenienſium hac maxime ratio ne comendans, quod illam partem a ſuo iudicio relegatam haberent. Ex his ergo de noie prænotatis colligitur acceptiōnis

Paulus.

Ariſtot.

per-

OTO
ure
gillus
DIE
15